

Úvodní slovo.....	2
Z farní kroniky	
Rok 1937 - pokračování (přepis farní kroniky).....	4
Rozhovor s manž. Lutkovými.....	5
Světová náboženství	
Judaismus - V. Svátky.....	11
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	13
Stránka dětem	
Misijní klubko.....	16
Ministranti.....	17
Sedmikrásek.....	18
Příspěvky ze života farnosti	
Adventní soboty.....	19
Betlémské světlo.....	19
Tříkrálová sbírka.....	20
II.Farní den.....	22
Pastorační a ekonomická farní rada	
Zprávy z PFR a EFR.....	26
Výkaz hospodaření za rok 2006.....	27
Ze života farnosti	
Pozvánky	28
Svátosti a svátostiny	30

Vítejte nad stránkami nového čísla Společné Cesty.

Vždycky, když dáváme dohromady nové číslo, uvědomuji si, jak naše farnost žije. Kolik je to událostí, na které bychom rádi několika slovy vzpomněli. Tak třeba tentokrát: Tříkrálová sbírka, adorační den, farní den, karneval, setkání mládeže... Kolik anoncí na budoucí akce bychom rádi uveřejnili. Například na konferenci k roku diecéze, na tábor, setkání rodin... Pak jsou tu už zařité a pravidelné rubriky jako kronika, slovo nemocným, stránka pro děti... A tak pociťuji radost, že naše společenství žije, i když vím, že to vždycky není úplně hladké a že se v něm ozývá i skřípot.

A z toho je mi někdy zase smutno. Víím, že jsme lidé a tedy nic lidského nám není cizí, ale přesto si někdy kladu otázku, proč to či ono nejde, když přece všichni máme stejný cíl. Asi je to i tím, že k cíli může vést více cest. Možná by trochu pomohlo, kdybychom se domluvili na společné cestě. Jak příznačný je název našeho farního zpravodaje!

A o tom asi také nějak bude ten rok komunikace, který byl pro naši farnost o farním dnu vyhlášen. Možná by se tenhle rok mohl jmenovat Rokem Společné Cesty. Vždyť cesta se někdy také nazývá komunikace. A možná než najdeme onu společnou cestu, bude třeba nejdřív nalézt cestu jeden k druhému. Možná to na první pohled vypadá zbytečné. Vždyť se tak dobře známe a fungujeme téměř jako rodina. Ale i v nejlépe fungující rodině je třeba stále pamatovat na průchodnosti vzájemných cest a pečovat o ně. Taková snaha není nikdy zbytečná a v konečném efektu může přinést jen „zvýšení kvality“.

Vybavuji si při této příležitosti slova z mé oblíbené knížky od Forresta Cartera – „Škola Malého Stromu“: „...*Spiš než ve významu slova si dědeček liboval v jeho zvuku a v tom, jak ho kdo vysloví. Říkal, že lidi, dyž vyslovujou jednotlivý slova, můžou mít stejnej pocit, jako dyž poslouchaj zvuky hudby. - Babička s ním v téhle věci souhlasila, protože právě tak nějak spolu mluvili... Babička se jmenovala Včelička. (byla indiánka – pozn. red.) Věděl jsem, že když jí někdy pozdě v noci děda říkal: 'Sme svi, Včeličko,' že jí vlastně říkal: 'Miluji tě,' protože tak se to dalo z těch slov vycítit. Nebo když si spolu někdy povídali a babička řekla: 'Seš se mnou Walesi?' a dědeček odpověděl: 'Sem' a myslel tím 'Chápu tě'. Láska a pochopení byly pro ně jedna a táž věc. Babička říkala, že není možné milovat něco, co nechápeš; není možné milovat lidi ani Boha, když ani lidem, ani Bohu nerozumíš... Dědeček a babička se chápali a proto se i milovali. Babička říkala, že s přibývajícími léty se chápání prohlubuje a že může být tak hluboké, že si to obyčejný smrtelník neumí ani představit, natož vysvětlit a tak tomu říkali: 'Sme svi'...*“ Jak hluboká pravda. Víím, že autor měl v tomto případě na mysli komunikaci partnerskou, ale není to použitelné obecně?

Bliží se Velikonoce, kdy máme možnost znovu objevit, jak Bůh touží žít s námi ono „Sme svi“. Až tak nám chce dokázat, že nás miluje, že nám obětuje to nejcennější co má: sám Sebe ve Svém Synu. A až tak nám chce dokázat, že nás chápe v našich bolestech, které odloučení od Něho prožíváme - že je v Synu také prožívá. A „končí“ na kříži, aby nám ukázal další cestu. Nebo komunikaci? Snad tedy i na následujících stránkách trochu víc budeme svi.

J. Kánský

Rok 1937 - pokračování

Biřmování

12. září 1937 uděloval u nás biřmování J. Ex. biskup brněnský PhDr. ThDr. Josef KUPKA. vítali jsme ho za velkého deště.

Farář uvítal Jeho Ex. biskupa takto: „*Vítám srdečně Vaši Excelenci na našich horách. Pozdravujeme Vaši Excelenci jako svého vzácného krajana, především však jako nejvyššího pastýře brněnské diecése k němuž jako duchovní dítky lneme s opravdovou úctou a upřímnou láskou, jejíž vřelost nedovedou ochladiti proudy vod, jež se lijí z oblohy. Pozdravujeme Vaši Excelenci jako reprezentanta světové církve Kristovy, hlasatelky a strážkyně vznešených hodnot duchovních a mravních, které jsou spolehlivým základem důstojného života lidské společnosti a které jsou mocnou oporou naší drahé republiky. Bůh žehnej Vaší Excelenci, přicházející k nám ve jménu Páně. Kéž z pobytu Vaší Excelence rozleje se hojně milosti a požehnání po celé farnosti olešnické!*“

Nato přednesla uvítací báseň družička Marie Matoušková, dále uvítali vzácného hosta zástupce patronátu, kostelní hospodáři, konkurenční výbor, zástupcové všech obcí, správcové všech škol farnosti, ředitel hospodářské školy, velitel četnické stanice, zástupcové Jednoty Orla, hasičstva, lidových zemědělců a odbočky Katolických žen a dívek. Ndp. biskup přijel v sobotu odpoledne, v pondělí ráno odejel do Jimramova. Škoda, že krásná slavnost byla pokazena vytrvalým deštěm.

V úterý 14. září 1937 zemřel na zámku lánském president Osvoboditel T. G. Masaryk. Zvony našeho kostela vyzváněly dvakrát rany. V neděli 19. září uspořádaly katolické spolky smuteční schůzi v Orlovně.

Pro paměť budoucím uvádím zde program této schůze:

zahajovací proslov pronesl farář: „*První president Československé republiky, president Osvoboditel T. G. Masaryk zemřel na zámku lánském v úterý 14. září 1937, o 3 hod 29 min, když naplnil svého života 87 let, 6 měsíců a 7 dní. Zhasl život, vyžítý vrchovatě, dospěví hranice, ke které dojíti není dopřáno mnoha lidem. Odešel muž, kterého si vyvolila Boží Prozřetelnost, aby dokončil osvobození národa, dílo, na němž pracovaly generace buditelů národních, bylo mu dopřáno dožítí. T. G. M. byl si toho vždy vědom a veřejně to prohlašoval, že ve velikém díle, které konal, byl nástrojem prozřetelnosti. Když se nyní rozžehnal s osvobozenou vlastí, vzpomíná ho vděčně celý národ. Také my jsme se shromáždili, abychom uctili jeho památku. Ohlašuji pořad smuteční schůze: 1. Žalm: Z hlubin volám k Tobě, Hospodine, 2. Přednáška: „Život a dílo zvěčnělého presidenta Osvoboditele (P. Jan Hřebíček), 3. Olga Scheinpflugová: T. G. M. Recitace, 4. Žalm: Smiluj se nade mnou, Hospodine.“*

Po vyčerpání ohlášeného programu následoval farářův doslov: „*Pozemská cesta presidenta Osvoboditele je skončena. Přejeme mu lehké odpočinutí v lůně osvobozené vlasti. Stát a národ však musejí žítí dále. Na nás jest, abychom svornou a poctivou prací udrželi svou republiku. Poctivostí a svědomitou prací nejlépe uctíme jeho památku. Tím si také udržíme svobodu, o kterou se nejvíce zasloužil T. G. Masaryk. Jeho duše se vrací k Pánu. Modleme se, aby byla přijata v náruč Boží. Nato se celé shromáždění pomodlilo Otče náš, Zdrávas a Lehké odpočinutí...“*

Hymnami byla smuteční schůze ukončena.

pokračování příště

Šestou neděli v mezidobí, na svátek Panny Marie Lurdské jsme měli možnost poslechnout si písničky manželů Lutkových, ať už na odpolední mši svatě nebo v Kulturním domě v rámci Farního dne.

Když jsem je požádala o rozhovor, oba souhlasili a já, díky vstřícnosti a otevřenosti Markéty a Petra, jsem mohla prožít několik desítek minut v jejich uměleckém světě. V následujících řádcích se setkáte s dvěma hluboce věřícími a talentovanými lidmi, kteří se snaží zúročit Bohem dané hřivny. Třeba po přečtení zatoužíte znovu si přečíst či poslechnout něco z jejich tvorby.

Řekněte mi prosím na úvod, kde žijete a na čem právě pracujete?

Markéta: Bydlíme v jednom ze dvou bytů na faře blízko Prahy. Já momentálně dělám cyklus písní pro děti na básně o písmenkách. Básničky jsem složila v době své školní docházky a jmenuje se to „Abeceda pro mrňousky“.. Cyklus vyjde, dá-li to Pán, jako ilustrovaná knížka v nakladatelství Mladá Fronta snad ještě před letními prázdninami.

Petr: Minulý rok jsem pracoval na cyklu písní z Apokalypsy svatého Jana. Téměř z každé kapitoly vyšla jedna písnička. Měl jsem snahu co nejvěrněji zachovat Boží slovo, text zrytmizovat a opatřit rýmy. Je to vlastně takové zveršované Písmo. Teď začínám pracovat na cyklu písní podle pravidelných měsíčních poselství Panny Marie v Medžugorii. V těchto poselstvích se snažím najít témata, která nám Matka Boží nejvíce klade na srdce: např. mír, modlitba, obrácení, půst apod.

V současnosti nabízíte společná koncertní vystoupení, jejichž program tvoří výběr z vaší vlastní tvorby duchovních písní doplněný průvodním slovem a hudebními improvizacemi, publikum tvoří převážně věřící lidé, co jim chcete předat?

Markéta: Mrzí mě, že někteří organizátoři koncertů nám nabízejí termíny pouze kolem vánoc a velikonoc s odůvodněním, že by jinak na koncert nikdo nepřišel. Naštěstí to tak není všude. Máme spoustu písní z evangelií, které jsou zvláště vhodné pro liturgické mezidobí.

Petr: Podělit se o tajemství, krásu a hloubku naší víry. Společně nad tím bohatstvím rozjímat pomocí písniček, vždyť většina z nich vznikla jako modlitba. Sv. Augustin prý jednou řekl: kdo zpívá, dvakrát se modlí. To je, doufám, i náš případ. Chceme otevřít svá srdce a předávat to, čím je Pán pln - svými dary, svojí láskou, moudrostí. Předávat to, co jsme od Boha dostali. Vyzývat a prosit Ducha Svatého, aby nás vedl a dal nám ta pravá slova, která má pro nás v tu kterou chvíli přichystaná.

Jaké publikum je vám nejbližší? Jistě máte za sebou řadu koncertů, na které rádi vzpomínáte, proč?

Markéta: Každé publikum, které je vnímavé. Konkrétně na Karlštejně jsme zažili mateřskou školku, kde všechny děti zpívaly z plna hrdla, dlouho a krásně. Ohromně vnímavé publikum opětovně zažíváme tam, kde by to člověk předem nečekal - a to třeba u mentálně postižených lidí - úžasně prožívají hudbu.

Hrajete také pravidelně v chrámu Panny Marie Vítězné na Újezdě během novény k Pražskému Jezulátku. Jak tam vnímají vaši hudbu věřící?

Petr: Ti, co tam chodí pravidelně, říkají, že chodí i kvůli tomu, že se jim ty písničky líbí. Ale není to tak, že by tam chodili hlavně kvůli nim.

Markéta: Všichni, kdo tam chodí pravidelně, chodí především kvůli modlitbě. A slyšela jsem také o různých případech uzdravení. Soška Pražského Jezulátka - to není nějaká modla. Člověk otevře úplně jiným způsobem Bohu své srdce, když si Ho představí jaké malé děťátko. Z Jeho dětství plynou zvláštním způsobem milosti, jak to objevila třeba malá Terezička, svatý Antonín nebo svatý František, když udělal první Jesličky.

Hrajete i pro ty, kteří o Bohu ještě neslyšeli nebo nechtějí slyšet? A jaké poselství byste chtěli sdělit jim?

Markéta: I jim chceme sdělit poselství lásky a radosti. Jezdíme hrát dětem a duchodcům. Těm, kteří nevěří, hrajeme repertoár, který je potěší, i když nemusí přímo mluvit o víře.

Petr: Nechceme hrát jen pro věřící, protože jsme sami věřící. Na druhou stranu, když mi někdy posluchači řeknou nebo naznačí, že o věcech týkajících se víry, náboženství, duchovna, nechtějí nic slyšet, cítím se v té chvíli bezradný. Hledáme pak s nimi kontakt a jednotu způsobem, který je jim vlastní. Nepřejí si programově jezdit jenom k věřícím a jenom jim prezentovat křesťanské písně.

Říkám správně, že věřit jste začali v dospělosti? Když se ohlédnete, došli jste k víře vlastním hledáním? Jaká byla vaše cesta k víře?

Markéta: Z důvodu rodinné tradice ze strany tatínka jsem byla pokřtěná, ale systematicky mě rodiče k víře nevedli, protože ji nepraktikovali. V dětství, na různých místech jsem potkávala lidi, kteří mě chtěli získat pro víru. Řízením Božím jsem byla přivedena ke katolické církvi jiným způsobem než tradicí.

V jedenácti letech jsem se ptala Boha, jestli je, a On mi zvláštním způsobem odpověděl. Řekla jsem mu: „Pane Bože, jestli jsi, tak mě to ukaž.“ Ten den jsme byli na Jižním Slovensku ráno na maďarské mši svaté. Ale moje maminka, která neznala maďarsky, si nějak zapamatovala dvě slova, a když jí byla přeložena, znamenala „Bůh je“. Maminka o té mé otázce v srdci tenkrát vůbec nic nevěděla, a přitom to byla přímá odpověď na ni. Takových jakoby znamení přišlo víc v té době i později. Ale byla jsem hodně nedůvěřivá k tomu, co se mi předkládalo. Chtěla jsem si vše osahat, měla jsem víru jako ten Tomáš, který pořád nevěří... Všelijaké otazníky k víře mi také pomohla překonat modlitba mnoha dobrých lidí a návštěva u Petra Ebena. Autorita hudebního skladatele - sama jsem také skládala - a velký obdiv k jeho krásné hudbě mi pomohly se otevřít a on mi půjčil knihu od Louise Evelynho „Bůh a bližní“. Později jsem pocítila přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii a to byl největší zážitek v mém životě. A to je pro mě to nejdůležitější.

Petr: Byl jsem pokřtěný jako malé dítě v Československé Církvi Husitské. Do svých devětatvaceti let jsem nebyl věřící. Kolem roku 1980 jsem prožíval silný pocit prázdna ve svém srdci i v celém svém životě, a začal jsem hledat příčiny. Dar víry mně byl dán skrze Pannu Marii - byla mou orodovnicí a pomocnicí, která mě vedla v prvních krůčcích a provází až do dneška.

Zpětně vidím, že za tím určitě byly i modlitby druhých, abych se obrátil. Přišlo to „shůry“, nebylo to mé rozhodnutí. Jakoby se z mlhoviny hříchu vynořilo slunce - Bůh - a konkrétně pak Bůh v Eucharistii, který přišel, aby zachránil každého z nás. Člověk musí jen souhlasit a dát se k dispozici, pak ho Duch Svatý vede. Všechny roky od uvěření do dneška jsou provázeny silným bojem, aby moje srdce patřilo plně Pánu, abych Mu plně věřil a nechal se Jím vést.

Ráda bych vás teď představila každého zvlášť z hlediska tvorby a přednost dám nejprve ženě MARKÉTĚ PROCHÁZKOVÉ LUTKOVÉ

Markéto, jste uvedena v literatuře jako autorka jemné dívčí lyrické poezie na přelomu 70. a 80. let. Postupně vycházely vaše sbírky „Sny bez přístřeší“ /1979/, „Vítání světa“ /1981/ a „Na prahu lásky“ /1983/. Básně v těchto sbírkách jste tvořila v období svých desíti až dvanácti let. Kolik vám bylo let, když jste začala psát básně? Vzpomenete si na svoji první básničku, kterou jste složila?

První básnička vznikla v šesti letech, když jsem si hrála na rozhlasové přenosy. Tatínek mi dával k dispozici cívkový magnetofon, na který jsem si nahrávala různé hudební interpretace a improvizovala jsem rozhlasové vysílání. A v tomto vysílání jsem říkala ...Tak a teď bude chvilka poezie a začala jsem recitovat báseň Aleje květy, která byla mojí první básničkou nahranou na magnetofon.

Kdy a jakým způsobem vyšla vaše první sbírka Sny bez přístřeší?

Úplně první sbírku toho jména vydali moji obětaví rodiče vlastním nákladem. Byla to útlá brožurka ilustrovaná fotografiemi, na nichž jsem byla já a moje ručně psané skladbičky a drobné výtvarné práce např. autoportrét, šperky z moduritu aj. Byl to výběr z dětské tvorby od šesti do dvanácti let (básně, skladby a fotografie drobných výtvarných prací) vydaný r.1975 v Tomosu. Co se týče výběru básní, není tato brožurka vůbec totožná se stejnojmennou sbírkou vydanou roku 1979 v Československém Spisovateli.

Na popud mé tehdejší učitelky M. Kárové, která mne připravovala k přijetí do „přípravky konzervatoře“, jsem se zúčastnila soutěže Ostravská Generace a zvítězila. Tam si mne všiml Dr. Justl CSc., který byl v porotě. Zavedl mne do Čs. Spisovatele, kam jsem nesla poměrně objemný svazek básní. Redaktoři vydali mou první sbírku, ale byla velmi seškrtnaná, protože řekli, že prvotina nemůže mít tak mnoho básní, že to nejsou „sebrané spisy“. Některé vyškrtnuté básně, které měly být v té první, byly vydány v dalších knížkách.

Aleje květy

Plyne vzduch z jara do budoucnosti
šišky tam padají budoucích stromů
a je tam jen jedna lavička
na kterou by mohlo usednout slunce,
ženy tančí,
plané růže jím voní,
slunce prosvítá stromy
a mým srdcem prosvítá láska.
Můj milý
přeji ti všechno dobré
na věky.“

Vystudovala jste pražskou konzervatoř a Akademii Múzických Umění. Proč jste si zvolila zrovna klavír a chtěla studovat skladbu? Jakým způsobem jste se dostala k varhanám?

Od čtyř a půl let jsem hrála na klavír, asi od pěti let mi rodiče dopřáli studovat skladbu. Také jsem chtěla hrát na varhany, ale rodiče mi to nedovolili studovat jako hlavní obor, připadalo jim to nepraktické. Nakonec jsem varhany přece jen vystudovala jako vedlejší obor. Byla jsem ovšem rozptýlená tolika směry, že jsem se nemohla tomuto vedlejšímu oboru věnovat tak, jak bych dokázala, kdybych tím byla plně zaujatá. Teď se více věnuji varhanám při doprovodu Petra na koncertech. Skládám také skladby pro varhany. Vytvořila jsem varhaní sonátu, jejíž premiéra zazněla ještě v době mých studií na akademii v podání Jaroslava Tůmy ve Varhanním sále Domu Umělců. Tento koncert byl nahráván nahrávacím studiem AMU přímo legendárním mistrem zvuku Ing. Syrovým. Pan Tůma měl tehdy vysokou horečku a přesto byl tak laskavý, že přišel hrát. Části této sonáty jsou v podkresu pod poezií vydaného CD „Podej mi ruku“...

Natočili a vydali jste řadu veřejných hudebních produkcí ve vašem vlastním hudebním vydavatelství ASGAR, můžete přiblížit některé zajímavé tituly?

S velice talentovaným mladým židovským houslistou ruské národnosti Alexandrem Shonertem jsem natočila „Tajemství černého plátna“. Ve stylu vážné komorní hudby od impressionismu k moderně, s názvuky ukrajinské lidové a klezmerské - židovské lidové - hudby jsme improvizovali na obrazy ukrajinského malíře Alexandra Oniščenko, který už léta žije a umělecky působí v naší zemi.

„Klavírní dialogy“ s podtitulem „klasická improvizace pro dva klavíry“ jsem natočila s kolegou dirigentem a skladatelem Janem Frankem. Společně jsme improvizovali na naše oblíbené náměty mistrů klasické hudby Beethovena, Corelliho, Mozarta. Jedná se o zvukově bohatou fresku dvou klavírů, místy monumentální, místy lyrickou.

Další titul se jmenuje „Rozednívání“ - skladby na něm jsou inspirované hudbou různých stylů minulých staletí. Na nahrávce účinkuje několik zkušených koncertních umělců -improvizátorů, kteří představují posluchačům zajímavé zvukové kombinace dvou klavírů; harfy s loutnovým rejstříkem cembala; hoboje, cembala, varhan a klavíru současně apod. v poslechově vděčných úpravách. Konečně poslední titul, který jsem natočila - „Romantické ozvěny“ (hudební reflexe slavných skladeb minulosti), nabízí variace na vybrané skladby mistrů v podání známých hudebních interpretů (např. sólistka Státní Opery Dagmar Vaňkátová nebo koncertní kytarista Pavel Kloub) určené pro chvíle ztišení a meditace i pro málo zkušené posluchače vážné hudby.

Jak se vám hrálo na varhany v olešnickém kostele?

Dobře. Jenom má pravdu pan varhaník, že by se tam mělo něco poopravit. A panu varhaníkovi jsem byla velice vděčná, že mi laskavým způsobem pomáhal u těch varhan, abych nezačala hrát na nějaký rozladěný rejstřík. Jednak by to poznali posluchači, a pak taky můj manžel, který má velmi dobrý sluch a nesnáší, když je něco špatně vyladěno.

Pracujete s dětmi, vedete je a učíte, jak si vytvořit vlastní písničku, skladbičku. Zaujal mě váš názor, že děti si mohou tvořit samy svoje dílka ve svém světě fantazie a tvorby a mohou se z ní samy radovat... Co to konkrétně znamená?

Mě připadá naprosto nepřirozené, když má některé dítě výhradně opakovat vzory. Většina dětí si při hře na hudební nástroje ráda brnká kromě známých melodií nějaké vlastní náměty. Rodičům to nepřipadá důležité, dokonce se z nedostatku informovanosti o dětské tvořivosti zlobí a říkají: „Hraj, co máš!“ a okřikují je. Naopak vidím jako důležité, aby mělo dítě určitou svobodu, cvičilo interpretaci a mělo paralelně tvořivé úkoly. Jedná se o to, aby rodiče děti nechali, aby si tvořily hudební pohádky, nahrávaly si je. Je to pro ně určitá sebekontrola a taky zpětná vazba. Zároveň to udrží jejich pozornost.

Vrátila jste se také k malování na sklo. Jaké motivy jste nejraději malovala, tvořila v dětství, a jaké nyní?

Jako dítě jsem inklinovala k figurálním námětům a alegorii. Potom jsem se již malování nevěnovala, protože rodiče bedlivě sledovali, zda se plně věnuji hudbě, vše co se netýkalo hudby, jsem měla zakázané. Nyní se k malování vracím a přitahuje mě hra světél v průhledných barvách. Líbí se mi něžné motivy - ornamenty a květiny a fascinují mne vitrážová chrámová okna.

PETR MARIA LUTKA

Od roku 1974 jste vystupoval ve volném sdružení písničkářů Šafrán. Od folkových zpěváků jste se lišil tím, že jste si písně sám nepsal. Koncerty jste provázel slovem, přidal jste srandu, do politiky, lze-li to takto říci, jste se příliš nepletl. Co vás v sedmdesátých letech s ostatními písničkáři naopak spojovalo?

Když tak zpětně uvažuji, viděl jsem, že se mám ode všech co učit. Líbilo se mi konkrétně jejich pojetí veřejné činnosti písničkáře, které odpovídá mé představě: být neúplatný, odvážně svědčit pravdě a prokazovat druhým lidem přízeň. Vyvolat v nich touhu, aby se rozvíjeli, radovali a realizovali ve svém lidství bez ohledu na to, že vnější situace za totality tomu nepřispívala.

Ano, nevyznačoval jsem se na pódiu přílišnou statečností nazývat věci pravým jménem, ale touha sdělit druhým svůj postoj k dění kolem nás i v našem srdci byla nakonec silnější než bázlivost. Politika byla tenkrát zcela černobílá, jakýkoliv projev opozice byl potírán hned v zárodku a tak, pokud jsme se chtěli s lidmi setkávat veřejně, museli jsme hledat vyjádření, kterému sice všichni rozuměli, ale kterému se nedalo věcně nic vytknout. Byla to hra s ohněm - člověk si zkrátka musel dávat pozor na každé slovíčko. Na druhou stranu to vzájemné napětí bylo zdrojem nikdy nekončící legrace.

Jste charakteristický nejen svými gesty a chováním, ale především svým humorem, stále se usmíváte. Bergson říká, že smích značí „mírnou vzpouru na povrchu společenského života“ a „posunutí mysli do úhlu šílenství bez rizika trvalého oddělení“. Čím je pro vás humor a smích?

Smích je pro mě oddechnutím od věcí, které mě trápí, které není lehké nést, ale také projevem radosti z toho, že Bůh o nás ví, že nás má rád, že nám ukazuje život z té správné, pravdivé stránky.

Musím ale říct, že ta legrace sedmdesátých let, často zahořklá od nemožnosti změnit věci kolem sebe, se v osmdesátých letech, kdy jsem uvěřil, proměnila v intenzivní radost v srdci, kterou dává jen Bůh skrze víru a která se projevuje spíše tichostí, vanutím Ducha Svatého, než bouřlivě vybuchujícím veselím.

Zpíval jste texty spolužáka Jiřího Zycha (psal texty zároveň s hudbou), které v roce 2000 vyšly na CD „Budka“. Vzpomenete si na první písničku, kterou jste představil ve svém podání publiku a jaký měla ohlas? A který jeho text máte hodně rád a proč?

To si už po létech vůbec přesně nevybavím. Ale vím, že první písně, které Jirka napsal, když mu bylo kolem jedenácti let, byly Budka a Kleopatra, které jsem obě - a rád - celá léta hrál. Když už jsem těch prvních Jirkových písní uměl hrát asi dvacet, byl jsem pozván na první Českomoravský Folkový Festival v Uherském Brodě, kde jsem jako písničkář ve svých necelých osmnácti letech hrál poprvé na veřejnosti. Ohlas byl dobrý, a tak mě Jarda Hutka, který tam tenkrát také vystupoval, pozval na hraní do Prahy. A tam se dostavil ohlas opravdu silný. Přičítám to v první řadě kvalitě Jirkových textů a velmi chytlavých a přitom neméně inteligentních melodií.

Ze všech jeho písní mám nejraději Lízu. Má v sobě opravdu něco „jiného“ než ty ostatní. Ty se časem už hodně ohrály. Vysvětluji si to takto: musela se jí dotknout - té písničky - i jeho samotného - Jirky - milost Boží. Je v ní totiž skryté maličké zrnko - hořčičné - té věčné pravdy, kterou nám přišel dát na zem nekonečný Bůh, když se vtělil do lidského těla skrze Pannu Marii. Až víra mi to teprve plně „objasnila“ - co v té písničce vlastně všechno je. Je v ní otisk Kalvárie, na kterou vystoupil náš Pán, aby za nás hříšné dal svůj život, z lásky k nám. Tuto píseň hraji s chutí dodneška a je to už bratru pětáct let od její premiéry!

Co vás vedlo v 90. letech ke studiu katechetického kurzu na katolické teologické fakultě UK?

Náhle, nečekaně rychle otevřená možnost sloužit Bohu bez pronásledování ze strany státu. Probudily se ve mně taky od mládí zasuté touhy učit ve škole. Jedna z knih, která na mě nejsilněji zapůsobila v mládí, byl „Labyrint světa a ráj srdce“ od Komenského. Něco z toho se projevilo i v tom písničkářství - touha sdílet se s druhými o dobro, naslouchat a dávat jim to nejlepší, co mám na srdci a na jazyku.

Po r. 1989 jste nahrával písně věnované Panně Marii. (PM, Neposkvrněná, Na Karmelské hoře...) a dilem „Tři jablka“ s verši Ondřeje Fibicha jste zmapoval místa mariánské úcty... Nelze si nepovšimnou vaši hluboké úcty k Matce Boží. Kdy jste přijal její jméno? Máte oblíbenou modlitbu k Panně Marii či píseň?

Jméno Maria mi bylo dovoleno nosit po slibech v karmelském třetím řádu. Nejmilejší mariánskou modlitbou je modlitba svatého růžence. Modlím se ji s chutí denně od začátku května 1981. Mojí asi nejmilejší písní k Panně Marii je „Ave Maria, gratia plena...“ celosvětově známá právě díky Medžugorje.

Spolupracoval jste na projektu oratoria „Královna severních záseků“, který byl vytvořen k oslavě svatořečení Zdislavy z Lemberka. Není moc známý a je škoda, že toto dílo zapadlo, můžete ho přiblížit?

O svaté paní Zdislavě z Lemberka toho není moc známo, což dosvědčuje například její životopis od Zdeňka Kalisty, který je více než o ní o době, ve které prožila svůj krátký, ale naplněný život. Proto i autor libreta *Královny Severních Záseků*, Ondřej Fibich, to definoval jako „lyrické obrazy ze života paní Zdislavy“. Jiří Smrž, písničkář z Písku, tento text kongeniálně zhudebnil.

Královna severních záseků byla několikrát hrána veřejně, mj. na Zelené Hoře v Santiniho chrámu u Žďáru nad Sázavou, v Jablonném v Podještědí, kde svatá paní Zdislava prožila na nedalekém hradu Lemberku většinu svého života, nebo na Portě v Plzni, kde byla pořízena živá rozhlasová nahrávka, několikrát reprízovaná v rozhlase.

To, co říkáte o osudu tohoto folk-rockového oratoria, se dá s jistou mírou nadsázky říci i o samotné svaté paní Zdislavě - také její památka v době od jejího svatořečení napohled jakoby upadala v zapomnění. Ale ve skutečnosti tomu tak není - její svatý život neustále přitahuje mnohé, kteří hledají vzor pro svůj manželský život nebo prosí o uzdravení své nebo svých blízkých. Osobně jsem velmi dobře znal kněze, který umíral v nemocnici na rakovinu, metastázy se rozšířily už na celé tělo a z pohledu lékařů nebyla nejmenší naděje na uzdravení. On se přesto s důvěrou obrátil v modlitbě k paní Zdislavě s prosbou o uzdravení a se slibem, že pokud ho svou přímlovou u Boha uzdraví, že bude každoročně putovat do Jablonného, aby jí za to poděkoval. Jeho modlitba byla vyslyšena a byl náhle a zcela uzdraven. Bůh mu daroval ještě dlouhou řadu let plodného kněžského života. Dílo samotné silně inspirovalo také básničku Marii Dolistovou k napsání dalšího textu o paní Zdislavě, který jsem měl tu čest zhudebnit. I v tomto případě se jedná o pozoruhodný text nazvaný jednoduše „Paní Zdislava“, který nám přibližuje život této mimořádné světky.

O lidových písničkách jste řekl: „...přišel jsem na to, že je to bezedný pramen. Lidé se snaží získat kámen mudrců a přitom ho mají na dosah ruky...“ Můžete říct konkrétně čím je pro vás lidová muzika, co ve vás evokuje?

Bezedný pramen ne - všechno lidské má svoje dno a svoji konečnost. Ale určitě jsou bohatým pramenem inspirace. A bezpečí - je v nich tajemně působící síto na všechno zvláštní, „zajímavé“, „originální“ za každou cenu, na všechno, čím by se chtěl člověk před druhými předvádět. V těch lidových písničkách najdeme pravý opak - nikomu nezáleží na tom, aby byl známý, aby všichni věděli, že on to složil.

S písničkou je to, jako když řeka omílá kamínky - nejdříve jsou veliké a ostré, později krásně oblé a hladké. Taková má být i písnička. V tom sítu mocně působí Svatý Duch. On nedopustí, když Ho pozveme do svého srdce, aby se do něj dostala nějaká nečistota. A stejně tak nedovolí, aby ze srdce vycházelo něco ošklivého a dostalo se to třeba do písničky.

Vydal jste „České nebe“ - písňe o všech našich národních světcích. Který z českých světců je vám blízký a z jakého důvodu?

U každého z nich nalézáme něco krásného, čím se podobá svému Pánu, ale zároveň se i odlišuje od těch ostatních svatých.

Jsou mi všichni velmi drazí, ale vůbec nejbližší jsou mi ti, kteří jsou z nejrůznějších - a pro mě z často zcela nepochopitelných důvodů - přehlížení nebo opomíjení.

Svým způsobem jsou to i Cyril a Metoděj. Anebo Jan Sarkander. Také první náš světec, poustevník Ivan, stejně tak dva naši německy mluvící světcí z prvního roku Desetiletí Duchovní Obnovy Národa: Jan Nepomuk Neumann z Prachatic a Klement Maria Dvořák - Hofbauer, apoštol Vídně a Varšavy. Velmi drahou a blízkou světicí je mi již zmiňovaná paní Zdislava z Lemberka. Zdá se mi, že neprávem opomíjený je i svatý Prokop.

Svatí však žijí i kolem nás - rozhlížejme se a važme si těchto drahokamů, které Pán opracovává, často za značných bolestí, do zářivé krásy! Kdo se Mu chce podobat, musí dennodenně brát svůj kříž a věrně Ho následovat. Pak se dožijeme, jak pevně věřím, ještě hojně zně svatosti v tomto našem národě, než přijde Pán!

Mohl byste přiblížit vaši tvorbu pod vlastní značkou KVAS? (díla: Vánoce v Mníšku pod Brdy, Všichni jste moje děti, Dvě srdce, Přicházíš?)

Svoji tvorbu bych rozdělil na písně vlastní - hudba i text - a písně, u kterých zhudebňuji texty svých přátel. Nejpočetnější skupinu textů k zhudebnění mi dala k dispozici už v osmdesátých letech Květa Kotápišová, dále Ondřej Fibich a v neposlední řadě také Marie Dolistová. Na první nahrávce, kterou jste zmínila - „Vánoce v Mníšku pod Brdy“- se jedná o přebásnění nejznámějších anglických a francouzských vánočních koled. U dalších jde z největší části o vlastní písně doplněné několika zhudebněnými texty jiných autorů.

Poslední roky nepřestávám děkovat Pánu za Jeho štědré požehnání při skládání nových písní, ale nedaří se nám momentálně s Markétkou žádné z nich natočit. Když budeme volně parafrázovat knihu Kazatel, můžeme říci: „...Je čas skládání písní a je čas jejich nahrávání...“

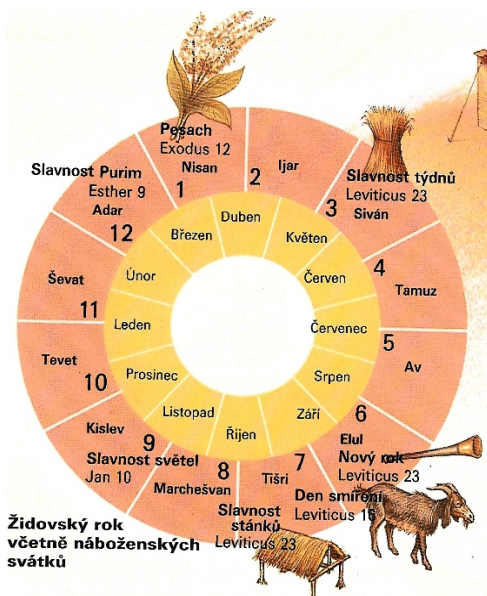

Co si přejete do budoucna, či co přejete nám věřícím i nevěřícím?

Abychom se všichni setkali v nebeské slávě před tváří Toho, který sestoupil až sem k nám na zem, Ježíše Krista, aby nás vykoupil z otroctví hříchu, těla a ďábla, a táhne nás k sobě do nebe, kde má pro nás připravené příbytky. Kéž nás všechny najde dobře připravené vstoupit za Ním do svatební síně!

Světová náboženství : Judaismus - V. Svátky

Přibližně v dubnu slaví Židé **Pesach** - Svátek překročení (laicky nazývaný židovské Velikonoce), který trvá osm dní od 15. do 22. nisanu hebrejského kalendáře. Židé při něm slaví osvobození Izraele z egyptského otroctví a sám název souvisí s desátou egyptskou ranou, kterou Hospodin usmrtil vše prvorozené v zemi vzpurného faraóna. Podle Bible Bůh ušetřil, doslova „překročil“ (hebrejsky pesach) domy zotročených Izraelců, kteří přinesli oběť beránka a poté pod vedením Mojžíše opustili Egypt. Jiným názvem Pesachu je „Svátek nekvašených chlebů“ - Izraelci opustili místo otroctví tak rychle, že jim nestačilo vykvasit těsto připravené k pečení chleba. Vzali si proto na cestu jen pražené moučné placky - macesy - rozdělané ve vodě. Po celý svátek Pesach se nesmí jíst ani uchovávat domácnosti nic kvašeného. V hebrejštině se takové pokrmy označují jako „chamec“ - kvašené pokrmy připravované z pěti základních druhů obilí, také nápoje z obilovin - například pivo. Po večerní modlitbě v synagoze se první den pesachu koná slavnostní večeře - na slavnostní stůl se pokládají tři od sebe oddělené macesy a dále pět pokrmů se symbolickým významem. Pečená kost (zero'a) připomíná oběť beránka, vejce (bajca) je vzpomínkou na sváteční oběť v jeruzalémském chrámu, hořké byliny (maror) znázorňují hořkost otroctví, zatímco petržel nebo brambor (karpas) připomínají jaro. Konečně sladká směs z ovoce, vína a koření (charoset) představuje maltu, z níž izraelští otroci v Egyptě vyráběli cihly. Při hostině otec předčítá ze zvláštní knihy modliteb, požehnání, příběhů a písní o odchodu z Egypta. V rámci tohoto vyprávění (hagada) se přítomné děti táží po významu různých biblických událostí a hned dostávají odpověď. Během hostiny se též pijí postupně čtyři poháry vína a na stole je připraven zvláštní pohár pro proroka Eliáše (Židé ho považují za zvěstovatele příchodu Mojžíše). Modlitba v tomto období má slavnostní ráz, kromě části Tóry se v synagoze čte i biblická „Píseň písní“, chápána nikoliv jako milostná poezie, ale jako podobenství o mystickém vztahu Boha ke společenství Izraele.

Zdroj: Školní průvodce Bibli, ČBS 1994

Sedm týdnů po svátku pesach slaví Židé „Svátek týdnů“ - **Šavu'ot**, který má dvojí význam: zemědělský a duchovní. Zemědělský význam svátku vyplývá i z jeho dalších pojmenování: Svátek sklizně a Svátek prvotiny; poutníci, kteří kdysi přinášeli do chrámu prvotiny z nové úrody pšenice, tak vyjadřovali vděčnost Stvořiteli za vše, co země dává lidem. Židé tak činí dodnes, když během svátku zdobí synagógy a domy květinami a ratolestmi stromů. Z hlediska duchovního je oslavou dne, kdy Hospodin vyhlásil na hoře Sinaj svůj mravní zákon - Desatero - a předal Mojžíšovi knihu Božího učení, Tóru.

Židovskými Vánoce se někdy nazývá Svátek zasvěcení tzv. **Chanuka**. Slaví se v období od 25. kislevu do 2. tetevu hebrejského kalendáře (většinou prosinec). Svátek upomíná na vítězství Židů na vojsky Antiocha IV., Seleukovského, panovníka Sýrie, jež v druhé polovině 2. století př. Kr. ovládal Zaslíbenou zemi. Když Židé po třech letech bojů vyhnali vetřelce, zasvětili jeruzalémský chrám boží službě. Zapálili též sedmiramenný svícen - menoru - a tu došlo k zázraku. Jediná konvička posvátného oleje, kterou Židé našli, měla udržovat plamen jeden den, ale nakonec vystačila na celých osm dní. Přesně tak dlouho trvalo, než byl nachystán nový olej. Na paměť této události se v židovských domech zapalují světla v osmiramenném svícnu, který se nazývá chanukija. První večer se zažihá jedno světlo a každý další vždy o jedno víc, až osmý den svícen září v plné kráse. K zapalování někdy slouží samostatné deváté světlo zvané šamaš (sluha).

Nejveselejším židovským svátkem je Svátek losů - **Purim**, který připadá na 14. den hebrejského měsíce adar (přibližně březen). Jeho obsah souvisí s textem biblické knihy Ester. Zde se píše o úkladech proradného vezíra Hamana proti Židům v perské říši za vlády krále Achašveroše (4. stol. př. Kr.), v době babylónského vyhnanství, jež následovalo po zničení prvního chrámu. Haman chtěl vyhladit všechny Židy, ale díky odvaze královny Ester a jejího strýce Mordechaje se mu to nezdařilo. Ester se totiž, skrývají svou víru, dostala do blízkosti krále, kterého si naklonila a přesvědčila ho, aby nechal vezíra Hamana odstranit. Na paměť překonaného nebezpečí zachovávají Židé den před svátkem půst. Středem purimové bohoslužby je ráno i večer četba svitku s textem knihy Ester. Tento zvláštní svitek stočený pouze do postupně odvíjené ruličky (megila) bývá na rozdíl od jiných hebrejských biblických knih bohatě ilustrován. Kdykoliv se během předčítání ozve jméno krutého Hamana, okamžitě je přehluší křik dětí a rachot řehtaček. O Svátku losů se též v židovských domech pořádají veselé hostiny, konají se maškarní průvody pro děti a hrají se divadelní hry o královně Ester. K náboženským povinnostem se počítá obdarovávání chudých a posílání dárek přátelům – většinou sladkostí. Tomuto zvyku se říká „rozesílání porcí“ (mišlaoch manot).

Markéta Konečná

(Použité prameny: M. Langleyová: Víry a vyznání, Slovart, 1994, internet)

Slovo nemocným 3/6

Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne!

Mk 8,34

Tato slova slyšíme dost často. A když se jedná o utrpení druhého člověka, říkáme je snadno a myslíme si, že tím druhého člověka utěšíme v jeho bolesti. Jenže tato slova mohou být i špatně pochopena a někdo může mít dojem, že utrpení samo o sobě je dobré a že se Bohu líbí, že Bůh vyžaduje utrpení, aby byl usmířen. Tak se ale nemůžeme dívat na vykupitelskou oběť Kristovu, která byla úplná. Boží syn se dobrovolně stal člověkem a trpěl na kříži, aby nás lidi vykoupil z hříchů, které jsme spáchali a aby nám ukázal správný obraz Boha.

Kristus Pán vždycky ukazoval Boha jako Otce, který má rád každého člověka. A chce abychom všichni dosáhli věčného života v jeho království. Ukazoval nám Otce, který chce spravedlnost a skutečné štěstí pro všechny lidi. Ježíš ztělesňoval ve své osobě tyto Boží vlastnosti a všem lidem bez rozdílu - dobrým i špatným - přinesl lásku svého Otce. Velekněží a farizeové, když slyšeli Kristova slova, prohlásili, že se rouhá, protože podle jejich názoru Bůh nemůže mít rád všechny lidi. Ježíš však od svého učení neustoupil a byl ukřižován jako rouhač. Jeho kříž tedy ukazuje na jedné straně Boží lásku a na druhé straně nenávisť lidí.

Když jsme přijali křest, rozhodli jsme se Krista následovat celým svým životem - to znamená, že jsme se rozhodli přinášet lidem dobro a lásku. Když to budeme skutečně konat a ne o tom jenom teoreticky mluvit, tak i my budeme snášet příkoří jako Ježíš. Forma našeho utrpení může být různá a bude toho vždycky dost, co nás rozčiluje, trápí a zneklidňuje v našem všedním životě, takže si nemusíme vymýšlet zvláštní sebezápory. Někdy to může být posměch, jindy nepochopení a všechny formy nepřízně ze strany lidí kolem nás. Když nebudeme chtít propadnout beznaději a ztratit odvahy, musíme být naplnění vírou, že utrpení je jenom časově omezené a že nás čeká blažený věčný život.

Kříž, který na nás může dolehnout, může být i nemoc nebo nešťastná událost, která nám přinese hodně bolesti, starostí a utrpení. Někdy na nás mohou tyto chvíle doléhat tak, že máme dojem, že na nás Bůh zapomněl, že nás opustil, že už nejsme schopni nést dál svoje utrpení. Když však sebereme svoje síly a prosíme Boha o pomoc a sílu, navíc když se s námi v modlitbě někdo spojí, poznáme, že se nám znovu vrací síly, že se probouzí naše důvěra v Boha a že získáváme skutečnou odevzdanost do Boží vůle a tím i pokoj v duši.

Takový postoj k utrpení je prospěšný každému trpícímu člověku, protože mu pomůže dobře prožít krizové období jeho života. Je však povzbuzením i pro lidi, kteří jsou s nemocným člověkem a sledují, jak se mu daří vyrovnat se s tím, co prožívá. Stejným způsobem by se měl nemocný vyrovnat i se skutečností nevyléčitelné nemoci, která je spojená s bolestmi a projevy, které nemocného deprimují.

Každému člověku v jeho nejtěžších chvílích pomůže, když si uvědomí, že není sám, že není opuštěný, ale že má kolem sebe lidi, na které se může spolehnout, kteří chápou jeho stav a kteří mu podle svých sil a možností pomohou. I když nemocný nerozumí smyslu svého utrpení, může prosit o světlo poznání a dar vytrvalosti a síly a také o jistotu, že Bůh je absolutním pánem situace a ve své prozívatelnosti ví, co je mu prospěšné. Důvěra v Boha mu pomůže prožít i ty nejtěžší chvíle života.

O. Josef Šik

Milé děti,

všimli jste si nějaké změny na této stránce? Trochu vám napoví název stránky. Do minulého čísla se tato strana jmenovala „Stránka pro děti“. Nyní má nový název "Stránka dětí", tzn. že tady budou tvořit děti (Misijní klubko, Ministranti, Sedmikrásek) nejen pro sebe, ale i pro ostatní. To mě velice těší, držím jim palce a stěhuji se do jiné farnosti...

Přeji s Bohem prožité velikonoční prázdniny!

„Slavnost je, když jsou lidé radostní a jsou spolu.“**OTÁZKY**

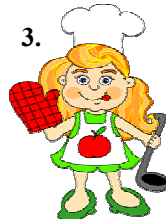
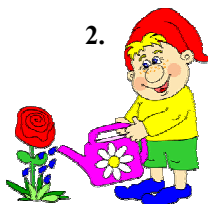
1. Co všechno lidé slaví? (vyjmenuj)
2. Lidé mají rádi oslavy. Přijdeš na to, co může každou pěknou oslavu pokazit?
3. Zařaď do příslušného kontinentu dítě a každé poschodí dortu. Do čeho bys oblékl jednotlivé děti na slavnost? (můžeš nakreslit)
4. Která slavnost je pro všechny křesťany na celém světě společná a největší? Kdy tuto slavnost můžeš prožít i ty?

Zdroj: MOST III - Program pro misijní výchovu dětí

WIR LERNEN DEUTSCH**WAS MACHT ER? WAS MACHT SIE?**

- A. SIE SINGT
- B. ER ARBEITET
- C. ER SPIELT AM COMPUTER
- D. SIE SPIELT MIT DER PUPPE
- E. ER SPIELT FUSSBALL
- F. SIE KOCHT

Co nyní dělají olešničtí ministranti?

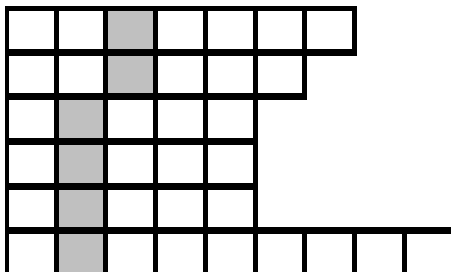
Ministranti především ministrují a to častěji. Pokud jste v poslední době navštívili mši svatou nebo bohoslužbu slova někdy jindy než v neděli, tak jste si jistě všimli, že kolem oltáře bylo „vybíleno“. Nemyslím tím, že by snad byla hotová oprava presbytáře, ale na každou bohoslužbu teď chodí víc ministrantů. Na schůzce jsme si řekli, že nejenom správný ministrant, ale i správný křesťan by měl navštívit kostel častěji než jednou za týden a ministranti si to vzali k srdci.

Ministranti mají ovšem i jiné aktivity. Základ je schůzka, kterou máme každý týden. Na schůzce se pomodlíme, jdeme do Orlovny a především se pilně učíme základy ministrování, abychom úspěšně mohli složit 1. stupeň dovedností z ministrování. Občas máme i nějakou mimořádnou akci – např. zimní výlet na Závři, po kterém skoro všichni doma hned usnuli, ale stálo to za to, především skvělejší oběd z kotlíku. Mňam. Nebo 1. května letos pojedeme na výlet do ZOO Lešná, do Napajedel ke hrobu Aničky Zelíkové a do Blatnice Pod Svatým Antonínkem. A o blížících se letních prázdninách bychom taky chtěli něco podniknout. V postní době jsme třeba měli hranou křížovou cestu... K našim pravidelným aktivitám patří ještě první soboty v měsíci, kdy společně s holkami máme nějaký zajímavý program.

Postní doba už je u konce a začnou velikonoce. Pro ministranty začíná období, kdy budeme neustále na nohách, protože máme spoustu povinností, které ale děláme rádi. Především musíme opět nacvičit velikonoční obřady, které nejsou zrovna jednoduché. Neustále obcházíme nejenom Olešnici, ale i všechny vesnice, kde se „hrká“ a kam se vydáme na „šmerkust“. Hrkat začínáme na Zelený čtvrtek po bohoslužbě, protože zvony odlétají ...(do křížovky doplň vhodná slova, podtrhlá písmenka dají tajemku).

Letos bude ale na zelený čtvrtek po bohoslužbě průvod do kostelíčka (sv. Mikuláše), kde bude adorace, proto hrkání na zelený čtvrtek oželíme. Všichni kluci si nachystejte hrkačku a přijďte v pátek v osm hodin před kostel. Pokud hrkačku nemáš, tak přijď určitě taky, protože hrkačky jsou navíc a hlavně je ta velká...

Mesknabo

Nápověda:

navikulář - ministrant s loďkou,
turiferář - ministrant s kadidlem,
límeček - černý oblek ministranta,
dává se na ramena,
mitra - biskupská čepice,
ceroferář - ministrant se svící,
ořech - strom u kostela,
kadidlo - sype se do kadidelnice,
am̃bon - čte se od něj čtení a evangelium,
zpověď - svátost smíření

Kachní rybník

Vybarvi podle čísel:

1 = žlutá	5 = zelená
2 = oranžová	6 = modrá
3 = červená	7 = fialová
4 = hnědá	8 = nech bílé

Adventní soboty

Chtěly bychom se s vámi podělit o zážitky z pěkných chvil prožitých při přípravě na loňské vánoce. V adventní době se scházíme s dětmi na rorátech a pak na faře, kde maminky připraví chutnou snídani a potom probíhá další společný program.

Při první sobotě jsme viděly zajímavé a poučné video o Pražském Jezulátku, jehož soška také putovala po rodinách naší farnosti. Dále se děti pustily do malování pohlednic, které si v kostele mohl každý za dobrovolný příspěvek vzít a udělat tím dvojí radost - jak tím, že je pošle svým blízkým, tak příspěvkem za ně určeným pro misie. Pak si děti mohly vyrobit látkového andílka na výzdobu doma. Celou faru provonělo pečení a zdobení perníků. Musíme říci, že se děvčatům povedly a moc chutnaly. Poté jsme se rozešli domů a těšili na příště.

O další sobotě jsme měli návštěvu původem až ze země Kongo. Vyprávěli nám o své zemi a odpovídali na otázky. Besedu jsme zakončili v rytmu bubnů a černošských tanců. Také jsme si poslechli vyprávění pana Kintra o prožívání adventu a zážitcích z doby jeho dětských let. Děvčátka z misijního kroužku připravovala vánoční krabičky s malou sladkostí pro farníky.

Při třetí adventní sobotě po rorátní mši svaté se děti posílené snídaní vydaly s jedlými dobrotami za zvířátky do lesa, kde spolu s myslivcem našly i nory jezevců.

Nakonec bychom chtěly pozvat všechny děti a maminky, dá-li Pán na příště. Přijďte mezi nás prožít pěkné adventní chvíle jiným způsobem než jsme zvyklí.

maminky farnosti

Nahlédnutí k našim seniorům

Zaměstnanci Centra pro rodinu a sociální péči v Brně nás pozvali na setkání brněnských seniorů s otcem biskupem. Setkání se mělo uskutečnit na Petrově, ve čtvrtek 21.12. 2006.

Velice jsme se na toto setkání těšili. Prvním zklamáním však bylo, když jsme se dověděli, že se od nás může zúčastnit pouze deset lidí. Podle jakého klíče vybereme těch deset účastníků? Rozhodli jsme se proto, že pozvání odmítneme a že pojedeme na podobnou akci, až se budou moci zúčastnit všichni.

Nakonec se vše vyřešilo na našem prosincovém setkání, kde bylo přítomno méně seniorů než obvykle, někteří se z různých důvodů omluvili, že nemohou jet a tak nás v cíli zůstalo i s panem farářem přesně deset. Z tohoto důvodu jsme také nenabízeli účast nikomu dalšímu. Do Brna jsme jeli dvěma osobními auty. Na Petrově jsme byli opravdu vřele přivítáni a program začal ve tři hodiny odpoledne krátkým kulturním vystoupením.

Přišel mezi nás otec biskup s otcem generálním vikářem. Oba k nám pronesli pár hřejivých slov a omluvu, že v půl čtvrté mají setkání s bohoslovci a že tudíž s námi nemohou déle zůstat. Potom následovala volná zábava. Ještě chvíli jsme poseděli a popovídali si s našimi hostiteli.

Na návrh našeho pana faráře jsme potom navštívili biograf a shlédli nový film „Zrození“. Pan farář se o filmu dověděl čistě náhodou. Film totiž neměl nikde žádnou reklamu. V celém kinosále seděla pouze naše skupina a ještě asi čtyři lidé. Film je zobrazením prvních tří tajemství radostného růžence – končí Ježíšovým narozením a útekem Svaté Rodiny do Egypta. Všichni jsme z toho měli velice silný zážitek. Tento náš výlet do Brna měl opravdu krásné a důstojné zakončení.

Lednové setkání seniorů se nekonalo, protože byl ve farnosti adorační den a mylně jsme se domnívali, že by to časově nebylo možné – škoda!

Dne 5. února se naši senioři sešli v hojném počtu. Přišel mezi nás pan jáhen Ladislav Kinc, aby se s námi podělil o své nezapomenutelné zážitky z pouti do Svaté země. Vyprávěl zajímavě jednu a půl hodiny a slíbil, že na dalším setkání – dá-li Bůh – bude pokračovat.

V tomto roce máme mimo jiné v plánu ještě besedu s MUDr. Nechutou, dále s otcem děkanem z Bystřice nad Pernštejnem, který nám bude vyprávět o své pouti do Mexika. Chtěli bychom uskutečnit jednodenní zájezd pro seniory a také zájezd na některé divadelní představení.

Všichni jste srdečně zváni na naše setkání, která se konají každé první pondělí v měsíci. Těšíme se na vás.

J. Kolářová

Betlémské světlo - světlo pokojů

Jako každoročně jsme se snažili získat v adventu 2006 toto světlo do naší farnosti. Ale jak? Zajet do Letovic jako už mnohokrát a převzít malý plamínek od skautů? Ne ne, letos jsme se rozhodli vydat až do Vídně - evropského centra předání světla naděje. Aby to nebyla jen taková rodinná záležitost, dohodli jsme se se skauty z Prušánek a tři auta byla hned plná.

Po zdárném přejetí hranic s našimi jihozápadními sousedy jsme měli ještě plánovanou chvilku času, a proto jsme se zastavili v Kahllenbergu pomodlit se v kapličky, která je centrem Schönstattske rodiny v Rakousku. Přesto naše cesta nevedla jen sem, ale hlavně do katedrály sv. Štěpána, kde jsme se sešli se skauty z celé Evropy. Celý obřad jsme si představovali jako jedno velké setkání skautů i „obyčejných“ lidí s Ježíšem ve mši svaté. Ale naše představy byly daleko od reality. Byla to ekumenická bohoslužba, ale byla naprosto úžasná... Lidé různých národností předávali různé prosby Bohu. Po katedrále kolovaly takové kreslené obrázky, které znázorňovaly naše skutky.

Měli jsme možnost shlédnout krátký dokument o tom, jak Svatý Otec předával betlémské světlo do rukou rakouského děvčátka. Desetiletá dívka byla vybraná, aby jela do Svaté Země a zažehla plamínek velký snad jako lískový oříšek... nezni to jako pohádka??? Pro někoho možná ano, ale chtě či nechť to je realita. A tak jsme získali světélko až z místa, kde ještě před 2000 roky procházel Pán Ježíš se svými apoštolů...

Cesta domů: no asi si řeknete, že to už je závěr našeho příběhu, ale to není konec, to byl teprve začátek... Týden na to se sešli mladí a děti celé naší farnosti a každý si zapálil od „našeho“ Betlémského světýlka svoje. Roznášeli jsme ho po celé farnosti. Pravá radost se dostavila, když jsme viděli rozzářené úsměvy lidí, kteří nám vyloženě děkovali, že jsme na ně nezapomněli.

za nás všechny se loučí a za rok se zase těší: Maruška Adamcová, Renča Palínková a Verča Vojtová

Tříkrálová sbírka

„My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám...“, tenhle novoroční zpěv se o víkendů 6. a 7. ledna rozléhal po Olešnici a okolí. Děti, alespoň v mé skupince, zpívaly opravdu nadšeně a nahlas, jak jsem už dlouho neslyšela. Zvonili jsme dům od domu, někde neotevřeli, někteří nervózně přešlapovali, ale většina lidí měla radost. Nevyhodil nás nikdo. Hodně lidí se mě po skončení sbírky ptalo: „Kolik jste vybrali?“. Nikdo se však nezeptal, kolika lidem jsme udělali radost. V několika domech jsem opravdu viděla slzy radosti a najednou jsem si uvědomila, jak velký smysl má tohle koledování a vůbec nezáleží na tom, kolik vybereme.

A teď vám popíšu několik perliček přímo z terénu. Ptala jsem se jednoho předškoláčka v naší skupince jestli už ho nebolí nohy a jestli nechce jít domů a on mi odpověděl: „Nechci, je to tady s vámi prima dobrodružství.“

U jedné dveří jsem nechtěla vůbec zvonit, protože jsem věděla, že se tam schází „pochybné živly“. Děti mě ovšem přesvědčovaly, že se musí zvonit všude. Nakonec jsem je ukecala, že zazpíváme venku, ale zvonit nebudeme. Najednou se otevřely dveře a za nimi velice příjemná paní, která vůbec nevypadala pochybně, poděkovala nám, že hezky zpíváme a přispěla nám do pokladničky. Musela jsem se stydět.

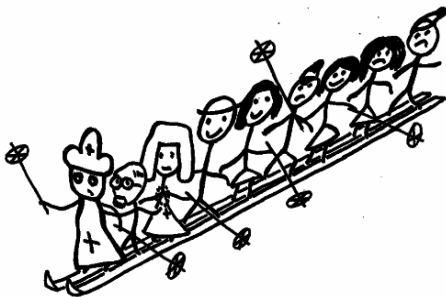
V jedné domácnosti, jejíž členové mají k víře hodně daleko, se nás dokonce ptali, jak je to vlastně s těmi jmény tří králů a s písmeny co se píšou na dveře, že někde v rádiu něco slyšeli. Ještě že jsem to věděla, jinak bych si trhla pěknou ostudu. Z toho plyne poučení, že my katolíci, pokud chceme evangelizovat, musíme mít také patričné náboženské znalosti.

Tříkrálová sbírka byla bezesporu důstojnou tečkou za misijním rokem. Byly to misie přímo doma, což je vždycky nejtěžší. Na závěr bych chtěla popřát nám všem, abychom uměli roznášet radost po Olešnici nejen o vánocích.

II. FARNÍ DEN 2007

Farní den - naladění a dozvuky

Letošní zimní farní den, to nebylo jen nedělní odpoledne. Součástí slavnosti byl i sobotní předprogram a pondělní dozvuky v Orlovně. A co se odehrálo?

V sobotu večer jsme se přišli do orlovny tak trochu naladit. Vít'a Plíhal a spol. připravili pro všechny, kterým se chtělo vytáhnout paty z domu, různé sportovní soutěže. Zapojili se téměř všichni – rodiče, děti i mládežníci. Nejenom, že jsme si všichni „protáhli pérka“, ale také jsme se hodně nasmáli. Celý večer byl příjemně zpestřen půvabnými a veselými roztleskávačkami z misijního klubu.

Pondělní dozvuky v podobě karneválu se uskutečnily proto, že v pondělí byly prázdniny. Nebyl to žádný trucpodnik na olešnický karneval, ale sešly se děti ze všech farních kroužků od Sedmíkrásku až po mládežníky, a to v maskách. Přišlo opravdu hodně dětí, což jsme ani nečekali. Reprodukovanou hudbu používali členové hudební skupiny RESPEKT a přišel nám zazpívat i písničkář Petr Lutka se svojí paní. Přítomní dojedli a dopili zbytky z farního dne a každé dítě si odneslo jednu výhru z tomboly. Velký dík patří především všem mládežníkům, kteří připravili a realizovali program a někteří dokonce přišli i v maskách.

První farní den trval jedno odpoledne. Druhý farní den jsme slavili dvě odpoledne a dva večery. A co ten třetí? Bude trvat tři dny? Dá-li Bůh, příští rok na jaře zase na viděnou.

Jarmila Sobotková

Ohlédnutí za farním dnem

Na farním dni byl rok 2007 vyhlášen Rokem Komunikace pro naši farnost. Při přemýšlení nad nedělí farního dne jsem se rozhodla dostat výše uvedenému tématu. Pojem komunikace vyjadřuje jednak sdělování informací – ať už názorů či pocitů, a zároveň i očekávání zpětné vazby, tj. jak druhý na toto sdělení bude reagovat, zda mi rozuměl.

A právě na to, jak sdělení pocitů a názorů farníků lze využít pro organizaci farního dne poukazuje stručně první část tohoto článku. Následná anketa pak dosvědčuje jak farní den dokáže oslovit druhé – i ty, kdo nežijí v naší farnosti. Ať nám jejich postřehy poslouží nejen k zamyšlení ...

V roce 2005 se uskutečnil v naší farnosti farní den poprvé. Na jeho konci bylo osloveno několik zúčastněných farníků, aby sdělili, co se jim na farním dnu líbilo, co jim chybělo a zda si myslí, že by se mohl farní den v budoucnu zopakovat. Jejich odpovědi byly zajímavé. Připomeňme si některé z nich a považujme, co se změnilo, zda byly některé nápady realizovány...

Předminulý rok zazněla od jednoho z farníků pěkná myšlenka: „*Mně se líbí, když se začne poděkováním a mši svatou. Oslava má vždy jiný rozměr*“, kterou opět stojí za to si připomenout při popisu letošního farního dne.

Účastníci prvního farního dne byli spokojeni se službou hlídání dětí, s jídlem a téměř každý oslovený byl nadšený z atmosféry a vzájemného vytvoření společenství mimo kostel – to všechno splnil i letošní farní den...

V anketě nechyběl návrh: „*Mohl by se uskutečnit v letním období třeba u ohně, jen s opékáním vuřtů a zpěvem při kytáře. Zpěv vždy lidi sbližoval a prý, kdo zpívá, ten se dvakrát modlí*...“ letos se tenhle nápad vyplnil – zpívalo se až do rána. Letního farního dne s ohněm a opékáním se určitě také dočkáme...

„*Vyhovovalo by mi, kdyby bylo méně organizovaného času – tak, aby bylo více času a prostoru na vzájemné sdílení a povídání*.“ Bohužel tento docela důležitý poznatek si nevzali organizátoři k srdci. Vzhledem k omezenému časovému prostoru nenechával program nedělního odpoledne a večera návštěvníky oddechnout. Místo pro písničku a raut bylo, ale málokomu stačily tyto chvíle na zpracování nových podnětů a informací, které viděl a slyšel. Snad příště se nezapomene na heslo, že méně někdy znamená více.

Přání farníků: „*Zavést tradici farního dne by bylo velice dobré. Mohl a měl by se stát tmelícím článkem farnosti a měl by farnost reprezentovat i navenek*.“ se uskutečnilo, a prožili jsme společně již druhý krásný farní den...

Jsme zvědaví, tak se ptáme...

Oslovila jsem letos hosty farního dne, kteří v převážné většině přijeli z nemalé dálky, z Čech: manžele Lutkovy z Únětic u Prahy, otce Josefa Hurta z Mostecké farnosti, P. ing. Mgr. Jiřího Šlégra, národního ředitele Papežských misijních děl ČR a rektora kostela sv. Petra ve Špindlerově Mlýně) a také místní – jáhna Ladislava Kince a otce Romana Strössu.

Uved'te prosím, jaká vzpomínka či pocit se vám zpětně vybaví, když se řekne Farní Den 2007 v Olešnici?

Josef Hurt: „Milé městečko Olešnice, pohostinní farníci, zájem o sever a úplně nejvic se mi vybaví poděkování farníkům a dobrá nálada.“

Jiří Šlégr: „Velikánský a překrásně ozdobený dort se sobím spřežením, fajn atmosféra, prostředí vyzařující modlitbu proměněnou do všech možných podob a tváří.“

Markéta Lutková: „Byl to zajímavý a pestrý program, ale nejdůležitější na tom bylo, že se do něj sami farníci skutečně zapojili, akce se zúčastnili. Nebyla to tedy jen chvályhodná snaha několika schopných a obětavých jedinců, kteří vytvoří ‚svatební hostinu svého Pána‘, na kterou pak pozvaní nepřijdou.“

Ladislav Kinc: „Pocity: **bolest** - při prezentaci činnosti farnosti její tvůrci zapomněli dvě akce, které olešničtí farníci velmi obětavě podpořili (doufám, že dál podporovat budou). **Radost** - působím ve skomírajících farnostech a zažít alespoň část farního dne v Olešnici je pro mou osobu velkým povzbuzením, z kterého dlouho čerpám víru o životaschopnosti farního společenství, a tím i celé Církve. **Vzpomínky** - vděčnost Bohu a lidem za uplynulý rok, oživení toho, na co se mnohdy zapomíná.“

Roman Strossa: „Obrovská dřina, velké napětí a úleva současně.“

Jak by zněla věta, která by vyjádřila obsah sdělení, které jste se ve svém vystoupení snažili předat společenství olešnické farnosti?

Josef Hurt: „Růst společenství je spojen se solidaritou a solidarita je impuls k dalšímu růstu.“

Jiří Šlégr: „Děkuji za to, že vytváříte živé společenství, které stojí na důvěře v Boha, počítá se samozřejmou podporou misijního díla církve a dokáže s radostí rozdávat právě z těch nejcennějších pokladů lásky.“

Markéta Lutková: „Vzájemné sdílení radosti z Boží blízkosti“

Ladislav Kinc: „Meditace na téma zima - přijmout to, co změnit nemohu (počasí), a měnit to, co změnit mohu, i když jsou překážky (příběh o poctivém nálezci mobilního telefonu).“

Roman Strossa: „Děkuji!“

Na olešnickém farním dnu si nešlo nepovšimnout zejména dvou andělů (možná jich tam bylo i víc, kdoví), kteří přišli s námi „pobejt“. Jak vy osobně si vysvětlujete jejich návštěvu?

Josef Hurt: „Bez andělů by se ty důležité věci v dějinách spásy neuskutečnily.“

Jiří Šlégr: „Víte, v andělech se zas až tak moc nevyznám. Oni se vám totiž dokáží tak přestrojit, že si je můžete splést s někým jiným, nebo někoho jiného s nimi. Pokud chápu anděly jako Boží posly, kteří nemusí mít nutně křídla, pak musím říci, že jsem měl tu čest jich u vás potkat celou řadu a zažít zcela typicky andělsky nebeskou atmosféru.“

Markéta Lutková: „V olešnické farnosti je MILO, a tak to tam anděly láká a vyskytují se tam zřejmě v hojnějším počtu.“

Ladislav Kinc: „Zpočátku jsem se trochu vnitřně ježil z propojení andělů strážných a farních patronů (profesionální deformace). Až jsem to, jako nezměnitelné, vnitřně přijal, tak jako touhu jinak a nově (také zbožně) pojmut službu průvodce programem. Nakonec radost, že se zvěstovalo tímto netradičním způsobem učení Církve, že nejsou jen osobní andělé strážní, ale že je jich víc.“

Roman Strossa: „Nedalo jim to. Dívat se pořád jen z takové výšky... Chtěli být u toho. Jen nevím jak je to u nich s tím jidlem?!“

Představte si, že jste pověřeni organizací farního dne ve vaší farnosti, můžete uvést tři věci, který by měl mít farní den dle vašich představ?

Ladislav Kinc: „Mezi mši svatou (jednu během dne - společnou pro všechny) a vynikající program v kulturním domě bych vsunul neformální návštěvu starých a nemocných farníků.“

Markéta Lutková: „1. Měl by oslovovat různé věkové a zájmové kategorie farníků, aby si každý našel v programu něco, co ho zvláště potěší. 2. Při organizaci by se mělo přihlížet k možnostem a vlohám různých farníků, aby se mohli v dobrém slova smyslu realizovat, a dát Bohu i společenství ostatních ze sebe to nejlepší. Je dobré tak motivovat i lidi, kteří by jinak buď zůstali stát stranou, ač právě oni mohou něco dobrého dát a sami si to neuvědomí, nebo by stáli stranou z ostychu, že nebyli ke spolupráci přizváni a třeba i s určitým pocitem nedocenění. (Tím, že na olešnickém farním dnu proběhlo tolik paralelních aktivit, bylo dostatek příležitostí pro všechny, ale v řadě farností taková možnost není.) 3. Milé společenství a kulturní program by neměly být odtrženy od „duchovního rozměru“, od určitého vnímání Boží přítomnosti a toho, že jde o Jeho dílo. Je ideální, když je tedy farní den doplněn o mši svatou, adoraci, duchovní přednášku, obnovou apod..“

Jiří Šlégr: „1. zajímavý začátek, 2. šťastný konec, 3. hodně kvalitního mezi tím, jinými slovy: radost, pokoj a láska. Připravit ho 1. tak, aby ho připravoval Bůh a my mu v tom ze všech sil pomáhali, 2. aby se na něj těšili všichni místní lidé a 3. aby z něho měli užitek i chudí, kteří nemohou osobně přijít.“

Josef Hurt: „1. poděkování za uplynulé období a obdržené milosti, 2. nosné formační téma např. misie nebo komunikace, 3. vize.“

Roman Strossa: „1. Myšlenku. 2. Dostatek lidí ochotných pomoci. 3. Shovívavost zúčastněných“

Společné jednání PFR a EFR konané dne 2. 2. 2007

Zúčastnili se všichni členové PFR a EFR spolu s otcem Roman - celkem 13 lidí. Zasedání bylo společné proto, že jsem jednali hlavně o tom, do čeho bude farnost v roce 2007 investovat. Na začátku byl zvolen pastorační výbor ve složení: Ing. Čadková, Ing. Adamec, J. Sobotková. Hlavním úkolem pastoračního výboru je připravovat podklady k jednání PFR a dále rozhodovat v zastoupení PFR v naléhavých situacích, popř. svolávat mimořádná zasedání PFR (řádně se schází čtyřikrát do roka).

V oblasti investic se členové PFR a EFR se shodli na těchto prioritách:

- ⇒ oprava kříže na náměstí, na které se bude podílet farnost ve spolupráci s městem, pokud získáme dotaci JMK, o kterou jsme na podzim zažádali.
- ⇒ bylo jednohlasně přijato, že se v letošním roce oseká vnitřní omítka severní stěny kostela. O omítnutí presbytáře se rozhodne až v dubnu, kdy bude provedeno měření vlhkosti zdiva.
- ⇒ oprava schodů mezi farou a nádvořím – jsme přesvědčeni, že jsme schopni ve spolupráci s kameníkem opravit schody svépomocí za přijatelnou cenu.
- ⇒ dopracování projektu na úpravu topení v kostele i na faře a v souvislosti s ním vypracování návrhu úpravy fary, který zpracuje Ing. Kánský. Hlavním důvodem úprav je příliš velká spotřeba plynu. Úpravy se budou provádět podle dostupnosti finančních prostředků. Vznikla pracovní skupina ve složení: Ing. Čadková, Ing. Kánský, Ing. Adamec, P. Strossa, která má za úkol návrh na úpravu fary připravit.
- ⇒ oprava fasády na věži kostela, protože v některých místech fasáda opadává. EFR bude reklamovat tuto závadu u firem, které opravu věže prováděly. Oprava by měla být hotova do konce záruční doby.
- ⇒ oprava schodů u bočního vchodu kostela.
- ⇒ dalším předmětem jednání byl nový vánoční figurkový betlém do kostela. Členové PFR i EFR se shodli, že chceme nový betlém umístěný na obvyklé místo - oltář Svaté rodiny. Betlém umístěný celoročně v kostele schválen nebyl. Prozatím budou nové figurky financované pouze z darů, které dárce věnovali přímo za tímto účelem.
- ⇒ Členové PFR a EFR také schválili, že farnost přispěje na vybavení kuchyně v Orlovně účelovou sbírkou...

V oblasti pastoračních aktivit (viz Farní kalendář na rok 2007):

- ⇒ otec Roman seznámil členy FR s plánem akcí na rok 2007
- ⇒ byla schválena farní pout' do Polska a prázdninová chaloupka v Rudíkově
- ⇒ téma formulované pro naši farnost na rok 2007 je - „Rok komunikace“

zapsala Jarmila Sobotková

VÝKAZ O HOSPODAŘENÍ

Text	Kč
Počáteční stav finančních prostředků k 1.1.2006	24.086,71
Nájemné	7.000,-
Sbírky	428.510,-
Dary fyzických a právnických osob – tuzemské i zahraniční	408.246,-
Úroky z vedení běžného účtu	495,52
Příspěvek obecní (Misijní klubko)	7.500,-
Náhrady škod (za zvony)	18.880,09
Příjmy celkem včetně počátečního stavu	894.718,32
Bohoslužebné výdaje (hostie,víno,svíce, olej, liturgické knihy,...)	47.723,-
Režijní výdaje (plyn - 107tis.Kč, voda - 4tis.Kč, el.energie - 49tis.Kč, pojištění, poplatky, čisticí prostředky, květiny, toner, papír do kopírky...)	232.630,90
Opravy památek	25.139,-
Opravy ostatní	8.825,-
Odeslané sbírky a příspěvky diecézi :	92.750,-
na bohoslovce Kč 11.300,00 Kč	
na misie Kč 22.050,00 Kč	
na charitativní účely Kč 10.800,00 Kč	
halář sv. Petra Kč 16.500,00 Kč	
na potřeby diecéze Kč 5.500,00 Kč	
na církevní školství Kč 9.250,00 Kč	
na TV NOE Kč 17.350,00 Kč	
Dary a charitativní výdaje (ÚSP Velehrad, Bměnská misie)	7.876,-
Daň z nemovitostí	36,-
Nákupy dlouhodobého majetku (kopírka, PC, tiskárna, vysavač, kamerový systém – část, lampa, stůl, skříň)	62.873,-
Misijní klubko (zájezdy na Velehrad, výtvarné potřeby, materiál na výrobu předmětů)	19.633,50
Ostatní výdaje (pastorece, učebnice náboženství, knihy, ...)	29.756,-
Splátka půjčky	130.000,-
Výdaje celkem	657.242,40
Konečný zůstatek k 31.12.2006	237.475,92
Závazky k 31.12.2006 (půjčka na opravu kostela)	200.000,-

Z výše uvedené tabulky vyplývá, že jsme rok 2006 začali finanční částkou cca 24 100,-Kč. Výše dluhu, který nám zbývalo uhradit činila 330 000,-Kč. Dá se tedy říci, že jsme byli finančně skoro 305 900,-Kč v mínusu. Z tohoto pohledu jistě nebyl start do nového roku tak veselý. Znovu však můžeme i mezi financemi a účty najít Boží podporu, požehnání a nezištnost a velkorysost dárců. Závěrečný řádek tabulky je, myslím, výmluvný. Rok 2006 jsme končili s konečným zůstatkem bezmála 237 500,-Kč. Z výše uvedeného dluhu nám zbývalo uhradit 200 000,-Kč. Zde můžeme s radostí konstatovat, že rok 2006 jsme z pohledu peněz zakončili 37 500,- Kč v plusu. Skutečně znovu nezbývá, než děkovat našemu dobrému Bohu a všem, kteří se na této bilanci jakkoliv podíleli.

za EFR ing. Čadková, ing. Kánský

V Táboře mohou být všichni ... (inspirováno 1. Kor - 12)

Letos v srpnu se uskuteční v Klokotách u Tábora CSM (Celostátní Setkání Mládeže). Smyslem tohoto setkání je pomoci mladým lidem nalézt inspiraci a dynamiku svého života v evangeliu. Týdenní program je zaměřen na rozvoj osobnosti a posílení komunikativních, sociálních a pracovních dovedností. Program nabízí vzdělávací aktivity od hledání odpovědi na otázky duchovního života až po metodiku práce s dětmi a mládeží. Velký důraz bude věnován otázkám ekumenismu a evangelizace. Setkání je organizováno jako nabídka smysluplného využití volného času, má tedy preventivní dopad, účastnit se může každý dospívající se vstřícným vztahem ke křesťanství.

Akce Mozaika pro Tábor je... název aktivity, jejímž cílem je podpořit

Celostátní Setkání Mládeže v Táboře materiálně - je to veřejná sbírka v době od 25. února do 31. srpna 2007, pomocí které chceme zajistit část finančních prostředků pro letošní setkání tisíců mladých křesťanů z Čech a Moravy. Je to kromě konkrétní

pomoci také možnost a výzva zapojit se do společenství církve s mladými prostřednictvím modlitby a „duchovní přítomnosti“ na setkání v Táboře, s vědomím, že ve své víře není nikdo osamocený. Sběrka se realizuje formou prodeje jednotlivých dílků (cena 50,- Kč) tvořících pak pomyslnou velkou mozaiku, která symbolizuje setkání mladých, ale také jednotu celé církve. Chtěli bychom, aby se dílek mozaiky dostal ke každému člověku, který chce následovat Krista. Jestli byste se chtěli tímto způsobem zapojit do CSM, budete mít možnost v neděli 15. dubna. Sběrka (prodej dílků) se uskuteční v naší farnosti po skončení obou mší svatých.

za podporu a pomoc děkuje Společenství mladých

Nové internetové stránky farnosti Rovečné

Kromě jiných aktualit na nich najdete [zpravodaj a plakátek Nového Jeruzaléma](#), každý týden Boží Slovo na neděli – evangelium a promluvu. Adresa, kterou si můžete zařadit mezi „oblíbené“, je **[rovecne.farnost.cz](#)**.

Pout' + výlet do Českého Krasu

ŘK farnost Rovečné ve spolupráci s křesťanskými seniory nabízí v úterý 17. dubna tento program poutě i s výletními zastávkami: Tetín – místo umučení sv. Ludmily – mše svatá, prohlídka. Sv. Jan pod Skalou – pobožnost k sv. Ivanovi, prohlídka, oběd. Karlštejn – prohlídka. Cena – doprava 350,- Kč + vstupné. Přihlášky u jáhna L. Kince do 1. dubna

Poutní výlet rodin s dětmi

1. květen je svátek sv. Josefa Dělníka, je to také státní svátek – Svátek práce. Na tento den připravujeme **Poutní výlet rodin s dětmi**. Tentokrát je naplánována pouť na dvě místa v naší mateřské Olomoucké arcidiecézi, která jsou spjata s postavami dvou Božích služebníků, kandidátů blahořečení – P. Antonínem Šuránkem a Aničkou Zelíkovou. První zastávkou bude pro většinu z nás neznámé poutní místo **Hora sv. Antonína u Blatnice** – tam bychom měli mít mši svatou. Druhou poutní zastávkou budou **Napajedla** – kde je hrob Aničky Zelíkové. Potom navštívíme **ZOO v Lešné**. Celý den uzavře májová pobožnost. Cena – 200,- Kč (cena je díky dobrodincům dotovaná) za sedadlo v autobusu, vstupné do ZOO je v relaci 75/55,- Kč (uvnitř je zámek cca 45/25,- Kč). Tatínci budou mít již tradičně sedadlo v autobuse zdarma. Závazné přihlášky a další informace - jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, tel. 516 463 315 nebo 606 948 970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz. Uzávěrka přihlášek je 20. dubna

Farní poutní výlet do Polska

Naše farnost pořádá na podzim od 27. do 29. září pouť do Polska. Budeme putovat po stopách života a víry papeže Jana Pavla II, tak jak ji vykonal jeho nástupce Benedikta XVI. Tato pouť bude spojena s výletem na památná místa poblíž Krakova. **Program:** Wadowice (rodné město Jana Pavla II.), Kalwaria Zebrzydowska (poutní mariánské místo - památka UNESCO - zde budeme ubytováni po 2 noci). Kraków (poutní místo Božího milosrdenství, klášter a kaple - místo zjevení P. Ježíše sv. Faustyně a její hrob. Nová basilika Božího milosrdenství, královský hrad Wawel, katedrála, městské kostely a památky, tržiště), Wieliczka (solné doly), Oświęcim - Osvětim (koncentrační tábor). Předběžně stanovená cena je 1500,- Kč a zahrnuje dopravu, parkovné, dva noclehy, dvě snídaně, jednu večeři, průvodce a pojištění. V ceně nejsou zahrnuty vstupy do placených památkových objektů.

Přihlásit se bylo možné do 19. března, ale ještě je možné přihlásit se dodatečně, u jáhna Ladislava Kince, tel. 516 463 315 nebo 606 948 970 a to do 8. dubna nejpозději.

Chaloupka 2007

Draží rodičové, letošní chaloupka se bude konat opět v Rudíkově a to od 30. června do 7. července (od soboty do soboty). Pokud chcete, aby se vaše dítě této akce zúčastnilo, přihlaste jej nejpозději do konce května. Letos jsme pro vás zavedli novinku: přihlášku si můžete buď vyzvednout v kostele na oltáři Svaté Rodiny, nebo si ji stáhnout a vytisknout přímo z webových stránek olešnické farnosti (<http://olesnice.katolik.cz>). Vyplněnou přihlášku odevzdejte prosím jako vždy

u Novotných na ulici Křtěnovské č. p. 161.

za organizátory děkuje a těší se Vít Plíhal

***Zveme všechny rodiny
do neznámé krajiny;
nastartujte autíčka,
vemte svoje zlatíčka!
Okoukaná už je nám Olešnice,
pojeďte s námi do Rokytnice.
A kdy: 20. - 24. června 2007***

Přihlásit se můžou rodiny nejen s malými dětmi. Letos jedeme už počtvrté, ale měníme místo. Podle fotek to vypadá pěkně, ale velký luxus nečekejte. Útočiště by nám měla poskytnout nově opravená fara v Rokytnici nad Jizerou. Kapacita fary je 76 míst. K dispozici jsou pokoje po 2 – 10 lůžkách ve třech poschodích. Na každém

poschodí je sociální zařízení, nechybí kuchyňka a společenská místnost. Fara se nachází v centru města a můžeme využívat i školní hřiště. Stravu budeme zajišťovat formou polopenze, vařit budeme sami, cena jídla bude tedy pouze za cenu surovin. Pokud si budete chtít vařit pro malé děti zvlášť, můžete využít kuchyňku v patře.

Každá rodina se musí dopravit vlastním automobilem, parkovat se dá přímo u fary. Cena za ubytování je 100,- Kč na osobu a den. Program: příjezd ve středu večer, ubytování (první den není večere). Čtvrtek: pouť ke sv. Zdislavě do Jablonného - mše sv. v kostele sv. Vavřince, Zdislavina studánka, hrad Lemberk. Na zpáteční cestě rozhledna na Ještědu. Pátek a sobota - turistika v Krkonoších a Jizerských horách. Přesné trasy budou dohodnuty až na místě. V neděli dopoledne odjezd. Pokud někdo nemůže jet na celou dobu, může přijet i odjet kdykoliv během našeho pobytu. Program není povinný, každá rodina si může vytvořit vlastní, pouze ráno a večer je nutné dodržet aby všichni jedli ve stejnou dobu. Přihlášky, připomínky, návrhy do programu a pomoc při organizaci přijímá Jarka Sobotková, mobil 606 127 135. *Kdo dřív přijde, ...*

Katolická charismatická konference letos v Brně

Katolickou charismatickou konferenci organizuje v České republice od roku 1989 hnutí Katolické charismatické obnovy. Jedná se o čtyřdenní akci duchovně formačního charakteru, určenou pro členy a sympatizanty hnutí Obnovy, ale i pro křesťany jakékoli spirituality i pro tzv. hledající. Za účelem duchovního i lidského povzbuzení a hlubší křesťanské formace se zde setkávají dva až tři tisíce křesťanů z celé ČR (katolických laiků, rodin, kněží, řeholníků i křesťanů jiných církví). Nedílnou součástí programu bývá „dětská konference“.

Letošní 18. ročník katolické charismatické konference se uskuteční v termínu 25. - 29.7.2007 poprvé v moravské metropoli - Brně. Hlavní program proběhne v moderním pavilonu F na brněnském výstavišti BVV. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Podrobné informace k organizaci a programu, včetně elektronické přihlášky, najdete na internetu na www.cho.cz nebo si je vyžádejte na tel. čísle 777087736.

Svátosti a svátostiny

Na poslední cestě jsme vyprovodili:

dne 29. 12. 2006 paní Marii Kubíčkovou, nar. 26. 3. 1927

dne 29. 12. 2006 pana Františka Sedláka, nar. 19. 2. 1921

Bohoslužby ve Svatém týdnu

Do svatého týdne vstupujeme bohoslužbami na Květnou neděli. Ranní mši svatou proto předchází průvod od kostela sv. Mikuláše do farního chrámu sv. Vavřince. Průvod začíná v 7.45 svčením ratolestí u kříže na hřbitově. Druhá mše svatá začíná ve **14.00** v kostele sv. Vavřince, bude zaměřena na nemocné a během ní budete moci přijmout svátost pomazání nemocných.

Pondělí sv. týdne - 18.30 mše svatá

Úterý sv. týdne - 7.15 mše svatá

Středa sv. týdne - 18.30 mše svatá

Zelený čtvrtek - 18.30 mše na památku Večeře Páně; po mši svaté přeneseme Nejsvětější svátost průvodem do kostela sv. Mikuláše. Zde vykonáme společnou pobožnost k uctění Ježíšova utrpení v Getsemanech, kterou připraví mladí. Po skončení pobožnosti bude v kostele sv. Mikuláše **adorace pokračovat celou noc až do 8.00.**

Velký pátek - Velkopáteční obřady začnou v 17.00. Kostel bude otevřený od 14.00 k soukromé modlitbě a i po obřadech zůstane otevřený k soukromé modlitbě.

Bílá sobota - v tento den neslavíme žádnou liturgii. Celý den je ve znamení ticha a rozjímání o lásce Krista Vykupitele. Kostel bude otevřený od 10.00 k celodenní adoraci. U Božího hrobu bude list, na kterém bude celý den rozdělený do půlhodinových intervalů až do **20.30.** Aby mohla být vystavena Nejsvětější Svátost po celý den je třeba, aby stále někdo konal adoraci. Prosím, zapisujte se tak, aby ani jedna půlhodina nezůstala neobsazena.

Obřady Velikonoční vigilie začínají ve 21.00 svčením ohně a velikonoční svíce na obvyklém místě před kostelem.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně oslavíme jako každou neděli při mši svaté v **8.00** a v **11.00.** Při každé mši svaté budou svčeny pokrmy. Během mše svaté v 11.00 zpívá chrámový sbor. Svatý týden zakončíme zpěvem *Te Deum*.

Velikonoční přání

Přejeme Vám všem i Vaším blízkým, aby Vás prožití Velikonočních událostí přiblížilo více Bohu a jeho Lásce. Abyste Mu znovu více rozuměli a byli více Jeho. A abychom všichni byli více „SVÍ“.

Redakční rada

